

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/36/2019
Identifikačné číslo spisu: 1116210273
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1116210273.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov v 1. rade: X. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. T. X, XXX XX N., 2. rade: ECO - PAPIER Ružomberok, občianske združenie, so sídlom Maroša Madačova 5341/1A, 034 01 Ružomberok, IČO: 37 976 648, oboch zastúpených Advokátska kancelária Korytár s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, 917 01 Trnava, IČO: 47 243 279 proti žalovaným v 1. rade: Z. J. A., R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. N. XXXX/X, R., Q. J., XXX XX R. X, Č. N., zastúpenému Dentons Europe CS LLP, so sídlom One Fleet Place 1, Londýn EC4P 4GD, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, konajúceho prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Štefánikova 15, 811 05 Bratislava, IČO: 36 861 391, v 2. rade: ECO-INVESTMENT, a.s., so sídlom Námestí Republiky 1037/3, Nové Mesto, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 273 85 574, zastúpenému Allen & Overy Bratislava, s.r.o., so sídlom Eurovea Central 1, Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, v 3. rade: MH Manažment, a. s., so sídlom Turbínová 3, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 088 033, zastúpenému Advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, 811 07 Bratislava, IČO: 35 886 625, o návrhu na vydanie akcií a náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 33Cb/71/2016, o dovolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2018, č. k. 1Cob/144/2018-951, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcov v 1. a 2. rade o d m i e t a.

II. Žalovaní v 1. až 3. rade m a j ú voči žalobcom n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 14. decembra 2017, č. k. 33Cb/71/2016-616 žalobu zamietol. Žalobcom v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným v 1. až 3. rade trovy konania 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd prvej inštancie vydal rozhodnutie, ktorým by uložil žalovanému 1 povinnosť ako akcionárovi žalovaného 2 hlasovať za zvýšenie základného imania žalovaného 2 vo výške 501.234,- EUR o sumu 75.012,- EUR a za vydanie akcií v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR a bezodplatne previesť 1 akciu, druh: kmeňová, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR emitenta žalovaného na žalobcu 1, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej žalobcovia žiadali, aby súd rozhodol, že žalovaný 1 je povinný ako akcionár žalovaného 2 hlasovať za zvýšenie základného imania žalovaného 2 vo výške 501.234,- EUR o sumu 75.012,- EUR a za vydanie akcií v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR a bezodplatne previesť 1 akciu, druh: kmeňová, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR emitenta žalovaného 2 na žalobcu 2, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Rovnako tak žalobcovia žiadali, aby súd rozhodol, že žalovaný 2 je povinný zvýšiť základné imanie vo výške 501.234,- EUR o sumu 75.012,- EUR a vydať akcie v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR a bezodplatne previesť 1 akciu, druh: kmeňová, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR emitenta žalovaného 2 na žalobcu 1, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej požadovali, aby súd zaviazal žalovaného 2 na povinnosť zvýšiť základné imanie vo výške 501.234,- EUR o sumu 75.012,- EUR a vydať akcie v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR a bezodplatne previesť 1 akciu, druh: kmeňová, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- EUR emitenta žalovaného 2 na žalobcu 2 a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovia sa ďalej žalobou domáhali vydania rozhodnutia o tej skutočnosti, že základ nároku žalobcu 1 a žalobcu 2 z titulu náhrady škody spočívajúcej v ušľých dividendách za obdobie od roku 31.12.1998 do zaplatenia je dôvodný. O trovách konania žiadali žalobcovia rozhodnúť tak, že žalovaný v 1. rade, žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, alternatívne: Základ nároku žalobcu v 2. rade z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a v ušľých dividendách je dôvodný. Základ nároku žalobcu v 2. rade z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a v ušľých dividendách je dôvodný.

3. Po pripustení zmeny petitu uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 27. februára 2017 sa žalobcovia domáhali, aby súd rozhodol, že „Žalovaný v 1. rade je povinný ako akcionár žalovaného v 2. rade hlasovať za zvýšenie základného imania žalovaného v 2. rade vo výške 501.234 Eur o sumu 75.012 Eur a za vydanie akcií v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- Eur, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v 2. rade je povinný zvýšiť základné imanie vo výške 501.234 Eur o sumu 75.012 Eur a vydať akcie v počte 3948, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- Eur a bezodplatne previesť 232 akcií, druh: kmeňové, podoba: zaknihovaná, forma: akcia na meno, v menovitej hodnote jednej akcie 19,- Eur emitenta žalovaného v 2. rade na žalobcu, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Základ nároku žalobcu z titulu náhrady škody spočívajúcej v ušľých dividendách za obdobie od 31.12. 1998 do zaplatenia je dôvodný. Žalovaný v 1., 2., 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Alternatívne: Základ nároku žalobcu z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a v ušľých dividendách je dôvodný. Žalovaný v 1., 2., 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku."

4. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že spoločnosť Severoslovenské celulóžky a papierne, a.s. IČO: 31 637 051 (ďalej aj ako „SCP“) bola založená zakladateľskou zmluvou 07.09.1995 a vznikla dňa 1.10.1995. Dňa 26.02.1996 vznikla obchodná spoločnosť ECO - INVEST a.s., IČO: 31 645 542. Dňa 20.09.1996 bola medzi ECO - INVEST a.s., IČO: 31 645 542 ako kupujúcim a FNM SR uzatvorená Zmluva o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1605/1996 (ďalej aj ako „Zmluva“ alebo „Zmluva č. 1605/1996“), na základe ktorej došlo k predaju a kúpe 3105450 ks akcií spoločnosti Severoslovenské celulóžky a papierne, a.s. za kúpnu cenu 1 100 000 000 Sk splatnú v splátkach dohodnutých v Zmluve. Podľa čl. VII ods. 1 písm. b) sa zmluvné strany dohodli, že do 6 mesiacov od

nadobudnutia účinnosti Zmluvy sa kupujúci zaväzuje presadiť vydanie akcií obchodnej spoločnosti ECO - INVEST, a.s. v rozsahu minimálne 15 % jej základného imania tak, aby všetci zamestnanci spoločnosti Severoslovenské celulóžky a papierne a.s., mali možnosť tieto akcie nadobudnúť. Zmluvné strany sa dohodli, že za nesplnenie tohto záväzku zaplatí kupujúci predávajúcemu zmluvnú pokutu vo výške 10 000 000 Sk v lehote stanovenej predávajúcim. Z Dodatku č. 1 k Zmluve vyplývalo, že sa strany dohodli na zmene čl. VII ods. 1 písm. b) nasledovne: v priebehu roka 1998, najneskôr do 31.12.1998 presadiť vydanie akcií obchodnej spoločnosti ECO - INVEST, a.s. v rozsahu minimálne 15 % jej základného imania tak, aby všetci zamestnanci obchodnej spoločnosti Slovenské celulóžky a papierne a.s. mali možnosť tieto akcie nadobudnúť. Zmluvné strany sa dohodli, že za nesplnenie tohto záväzku zaplatí kupujúci predávajúcemu zmluvnú pokutu vo výške 10 000 000 Sk v lehote stanovenej predávajúcim. Dňa 17.08.1999 spoločnosť ECO - INVEST, a.s. zaplatila na účet FNM SR sumu 10 000 000 Sk. Z Dodatku č. 2 zo dňa 10.05.2006 k Zmluve vyplývalo, že sa účastníci v súlade so skutočnou vôľou zmluvných strán dohodli, že čl. VII ods. 1 písm. b) pôvodnej zmluvy sa nahrádza nasledovne: v priebehu roka 1998, najneskôr do 31.12.1998 presadiť vydanie akcií obchodnej spoločnosti ECO - INVEST, a.s. v rozsahu minimálne 15 % jej základného imania tak, aby všetci zamestnanci obchodnej spoločnosti Slovenské celulóžky a papierne a.s., mali možnosť tieto akcie nadobudnúť. Zmluvné strany sa dohodli, že zaplacením sumy odstupného vo výške 10 000 000 Sk kupujúcim v prospech predávajúceho uvedený zmluvný záväzok zanikne. Dodatok č. 2 k Zmluve bol jej neoddeliteľnou súčasťou s tým, že v čl. II ods. 4 sa uvádza, že v súlade s § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka sa k okamihu uzavretia tohto dodatku medzi zmluvnými stranami urovnávajú všetky sporné práva a povinnosti, vrátane doteraz vzniknutých právnych nárokov, ktoré pre zmluvné strany vyplývali z predchádzajúcich nejasných ustanovení Zmluvy a Dodatku č. 1. Spoločnosť ECO - INVEST, a.s., bola zrušená jej rozdelením na spoločnosti ECO - INVEST, a.s., IČO: 36 396 648 a INVEST Plus, a.s., IČO: 36 396656 dňom 1.2.2001. Spoločnosť ECO - INVEST, a.s., IČO: 36 396 648 bola zrušená rozdelením na spoločnosť ECO - INVEST, a.s., IČO: 36 409 111, ktorá bola vymazaná dňa 3.1.2017 a SK PROFIT INVESTMENT, a.s., IČO: 36 409 103, ktorá bola dobrovoľne vymazaná dňa 11.12.2019.

5. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že Občianske združenie ECO PAPIER Ružomberok, t. j. žalobca v 2. rade, bolo založené podľa zákona č. 83/1990 Zb., o združovaní občanov a bolo zaregistrované Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky dňom 24.11.2005. Jeho cieľom bola podpora spoločného postupu pri uplatňovaní práv priznaných zamestnancom SCP Zmluvou o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1605/1996 (ďalej aj ako „Zmluvou č. 1605/1996“). Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.11.2014 uzatvorenou medzi žalobcom v 1. rade ako postupcom a žalobcom v 2. rade ako postupníkom vyplývalo, že žalobca v 1. rade postúpil na žalobcu v 2. rade pohľadávku na náhradu akejkoľvek škody, najmä však skutočnej škody z porušenia povinnosti vydať a previesť akcie spoločnosti ECO - INVEST, a.s., IČO: 31 645 542 a/alebo spoločnosti Mondi SCP, a.s. spolu s príslušenstvom, vrátane hodnoty akcií, ušlých dividend, vrátane škody na zhodnotení akcií. Dňa 26.09.2016 bola uzavretá Dohoda o zrušení Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi žalobcom v 1. a 2. rade, pričom za žalobcu v 2. rade ako postupníka bola podpísaná D. Z. Š. E. O.. Následne dňa 27.09.2016 bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalobcom v 1. rade ako postupcom a postupníkom: Ružomerský papier, občianske združenie, na základe ktorej mala byť postúpená pohľadávka: nárok a/alebo nároky na vydanie a prevod akcií spoločnosti ECO - INVEST a.s., a/alebo spoločnosti Mondi SCP, a.s., ako aj všetkých súvisiacich nárokov vyplývajúcich z privatizácie spoločnosti SCP schválenej rozhodnutím FNM SR zo dňa 12.09.1996 zo Zmluvy č. 1605/1996, vrátane Dodatku č. 1 a 2, pohľadávka a/alebo pohľadávky postupcu na náhradu akejkoľvek škody, najmä skutočnej škody z porušenia povinnosti vydať a previesť akcie spoločnosti ECO - INVEST, a.s. a/alebo Mondi SCP, a.s., spolu s príslušenstvom, vrátane hodnoty akcií, ušlých dividend, vrátane škody na zhodnotení akcií. Pohľadávkou sa tiež rozumie pohľadávka postupcu na náhradu akejkoľvek škody, najmä však skutočnej škody voči ECO - INVEST, a.s., SCP, Mondi SCP, a.s., ktorá vznikla z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich zo Zmluvy č. 1605/1996, najmä z porušenia čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy, ako i z dôvodu porušenia zákona č. 92/1991 Zb., emitovať zamestnanecké akcie. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov v 1. a 2. rade na zmenu účastníka konania na strane žalobcu, nakoľko dospel k záveru, že Dohoda o zrušení Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.9.2016 a Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 27.9.2016 neboli za žalobcu v 2. rade uzavreté oprávnenou osobou.

6. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so skutočnosťou, že uznesením zo dňa 27.2.2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom pripustil zmenu žaloby, ktorú navrhlo občianske združenie Ružomerský papier, ktoré nebolo a ani sa nestalo stranou sporu. Predčasné pripustenie zmeny žaloby a prípadné negatívne dôsledky tohto uznesenia súd zohľadnil pri rozhodovaní vo veci samej tak, že posudzoval nielen uznesením pripustenú zmenenú žalobu, ale aj pôvodnú žalobu, čím mal za to, že takýmto postupom nebude zasahovať do základného práva žalobcov a žalovaných na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy alebo čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že Zmluvou č. 1605/1996 vznikol záväzkovo - právny vzťah, na základe ktorého jeden subjekt bol oprávnený od druhého subjektu niečo požadovať a druhý subjekt bol povinný dlh poskytnúť. Označená Zmluva upravovala výlučne zmluvné vzťahy subjektov FNM SR a spoločnosti ECO - INVEST, a.s., a nebolo z nej možné vyvodiť pre žalobcov žiadne konkrétne, určité právo. Z uvedeného zmluvného vzťahu práva a povinnosti plynuli výlučne účastníkom zmluvy, teda len účastníci konkrétneho záväzkového vzťahu boli nositeľmi hmotnoprávnych povinností a oprávnení. Žalobca v 1. rade ako bývalý zamestnanec SCP a žalobca v 2. rade ako občianske združenie zapísané do registra občianskych združení, mali síce procesnú spôsobilosť vystupovať v konaní ako strany sporu, avšak od uvedenej spôsobilosti bolo treba odlišovať vecnú legitímáciu. Žalobcovia v spore nemali aktívnu legitímáciu, teda oprávnenie plynúce z hmotného práva, neboli nositeľmi hmotnoprávnych oprávnení plynúcich zo Zmluvy č. 1605/1996. Konkrétny záväzok zo Zmluvy zaväzoval jedine účastníkov zmluvy. Žalobcovia v predmetnom záväzkovom vzťahu nevystupovali ani ako predávajúci ani ako kupujúci, nemohli sa preto dôvodne domáhať ani toho, že v Zmluve mali zmluvné strany úmysel uzavrieť zmluvu v prospech tretej osoby. Hoci zákon umožňuje uzavrieť zmluvu v prospech tretej osoby, tretia osoba sa stane oprávnenou osobou až okamihom, keď s ňou prejaví súhlas. Pokiaľ súhlas nedá, platí zmluva len medzi tými, ktorí ju uzavreli. Zo Zmluvy č. 1605/1996 žalobcovia v 1. rade ako zamestnancovi SCP nevzniklo konkrétne právo, nebol účastníkom zmluvy. Rovnako žalobca v 2. rade nebol účastníkom Zmluvy, v čase uzatvorenia Zmluvy ani neexistoval a teda nebolo možné vyvodiť, že bol nositeľom hmotného práva. Na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru súd prvej inštancie poukázal aj na právoplatný rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 6C/125/2006-210 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/315/2009, ako i na záver Krajského súdu v Bratislave v uznesení sp. zn. 1Cob/268/2016, v ktorých súdy nemali preukázaný hmotnoprávny vzťah žalobcov k predmetu sporu, keď účastníkmi zmluvy nebol ani jeden zo žalobcov. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia v 1. a 2. rade nemali aktívnu legitímáciu, teda nemali oprávnenie plynúce z hmotného práva, neboli nositeľmi hmotnoprávnych oprávnení plynúcich zo Zmluvy č. 1605/1996.

7. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že i v prípade, ak by boli žalobcovia v spore aktívne legitímovaní, nebolo by možné žalobe vyhovieť, nakoľko bol nárok uplatnený žalobou premlčaný. Najdlhšia bola premlčacia doba v trvaní desiatich rokov, ktorá platí pre premlčanie: 1. práva na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia, 2. práv priznaných právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, 3. práv uznaných dlžníkom čo do dôvodu a výšky, 4. práv zodpovedajúcich vecnému bremenu. Žalobcami uplatnený nárok bol de iure majetkovým nárokom bývalých zamestnancov SCP. Žalobcovia sa o údajnej škode museli dozvedieť (subjektívna premlčacia doba) v roku 2005, kedy bol založený žalobca v 2. rade, ktorého cieľom bola podpora pri uplatňovaní práv priznaných zamestnancom SCP Zmluvou č. 1605/1996. Objektívna premlčacia doba začala plynúť 1.1.1999, keď právny predchodca žalovaného v 2. rade údajne porušil povinnosť vydať akcie v lehote uvedenej v Dodatku č. 1 Zmluvy č. 1605/1996. Súd bral do úvahy aj námietku premlčania vznesenú žalovanými a žalobu, aj za predpokladu, že žalobcovia by boli aktívne legitímovaní, by zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcov. Žalobcovia námietku premlčania nerozporovali, avšak mali za to, že jej uplatnenie bolo v rozpore s dobrými mravmi. V spore však nepreukázali, že zo strany žalovaných išlo o zneužitie tohto subjektívneho práva, nepreukázali úmysel žalovaných ich poškodiť. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

8. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2018, sp. zn. 1Cob/144/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným v 1. až 3. rade priznal nárok na

náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade vo výške 100 %. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov odvolania. Mal za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam, ktoré boli správne právne posúdené. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., potvrdiť. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

9. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď najskôr vo veci skúmal, či žalobcovia v 1. a 2. rade boli „účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu“, o ktorý v danom spore išlo. Pritom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2004, v ktorom sa uvádza, že „či bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide.“ Odvolací súd mal za to, že riešenie vecnej legitímácie bolo v spore zásadnou otázkou a súd prvej inštancie ju posúdil správne. Súd konštatoval absenciu hmotnoprávneho nároku, či už zo Zmluvy č. 1605/1996, z Rozhodnutia FNM SR o privatizácii, alebo priamo zo zákona č. 92/1991 Zb., o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej aj ako „ZoPP“).

10. Odvolací súd poukázal na znenie čl. VII ods. 1 bod b) Zmluvy č. 1605/1996, v spojení s Dodatkami č. 1 a 2., pričom mal za to, že na uvedené je potrebné aplikovať ZoPP, zákon č. 600/1992 Zb., o cenných papieroch a investičných službách a podporne Obchodný a Občiansky zákonník. Žalobcovia vyvodzovali svoju aktívnu legitímáciu z ustanovenia čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996, pričom odvolací súd aplikoval na uvedené ustanovenie všeobecné zásady výkladu právnych úkonov. Keďže bola Zmluva č. 1605/1996 uzavretá podľa Obchodného zákonníka, primárne vykladal odvolací súd vôľu podľa ustanovení Obchodného zákonníka, konkrétne z ustanovení § 266 ods. 1 až 3. Žalobcovia tvrdili, že úmyslom, ktorý sa snažili zmluvné strany vyjadriť, bolo zaviazat' kupujúceho k zabezpečeniu nadobudnutia akcií pre bývalých zamestnancov privatizovaného podniku. Naproti tomu, zmluvné strany takýto výklad popierali, resp. vyjadrili názor, že i keby taký úmysel spočiatku existoval, následne toto ustanovenie Dodatkami č. 1 a 2. k Zmluve č. 1605/1996 zmenili, čím vylúčili takýto úmysel. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, t. j. nutnosť pri výklade prejavu vôle prihliadať na okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane následného správania strán. Po uzavretí Zmluvy č. 1605/1996 kupujúci pripustil, že sa mu povinnosť stanovená v čl. VII ods. 1 písm. b) nepodarilo splniť, z tohto dôvodu následne zaplatil právny predchodca žalovaného sumu 10 000 000 Sk titulom zmluvnej pokuty. Odvolací súd zhodnotil, že sa v konaní preukázalo následné správanie zmluvných strán, ktoré bolo v zhode s ich výslovným tvrdením o prejave vôle, teda že sa dohodli na zrušení povinnosti v čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996. Mal za to, že tento prejav vôle nebolo možné vykladať inak, ako podľa zhodného tvrdenia zmluvných strán, ktorý navyše bol podporený okolnosťami, ktoré boli v konaní preukázané (uhradenie sumy 10 000 000 Sk, ktoré prijímateľ platby, FNM SR, nespochybnil). Vzhľadom k uvedenému preto žalobcom nevyplývalo právo na zamestnanecké akcie, resp. ani na náhradu škody.

11. Odvolací súd sa zaoberal i skutočnosťou, či na Zmluvu č. 1605/1996 bolo možné nazerať ako na zmluvu v prospech tretej osoby, preto aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 50 ods. 1 až 3. Konštatoval, že výslovný súhlas, byť oprávneným zo Zmluvy č. 1605/1996 síce žalobca v 1. rade neudelil, ale jeho správanie, keď si z uvedenej zmluvy nárok uplatňoval, bolo možné vnímať ako súhlas v zmysle § 50 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Zároveň bolo potrebné podrobiť Zmluvu č. 1605/1996 skúmaniu z hľadiska určitosti, ktorú žalovaní namietali. Odvolací súd zastával názor, že i

keby sa zmluvná povinnosť podľa čl. VII ods. 1 písm. b) ponechala v platnosti, obsah uvedeného článku nebol dostatočne adresný a konkrétny v ponímaní zmluvy v prospech tretej osoby. Pre nedostatočnú určitosť tohto článku nebolo možné z jeho obsahu vyvodiť konkrétne právo, ktoré si uplatňoval žalobca v 1. rade. V spornom článku neboli pomenovaní zamestnanci, ani ich konkrétne právo, a pod. Článok bol pre svoju neurčitosť neplatný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pre nemožnosť plnenia neplatný podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd tak konštatoval, že hmotnoprávny nárok žalobcov zo Zmluvy č. 1605/1996 nevznikol.

12. Žalobcovia aktívnu legitímáciu v spore vyvodzovali aj z ustanovenia § 10 ods. 7 ZoPP. Odvolací súd však mal za to, že z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia nevyplývala povinnosť FNM SR uložiť privatizérovi záväzok voči zamestnancom privatizovaného podniku, ale išlo len o možnosť. Odvolací súd zastával názor, že síce privatizačné rozhodnutie FNM SR znelo v súlade s týmto ustanovením, avšak uvedené ustanovenie pripúšťalo len možnosť a nie povinnosť zaviazat' nadobúdateľa privatizovaného podniku povinnosťou voči zamestnancom. Ďalej odvolací súd poukázal aj na ustanovenie § 10 ods. 12 ZoPP, pričom konštatoval, že v konaní vyšlo najavo, že došlo k zmene pôvodného privatizačného rozhodnutia, ktoré žalobcovia napadli pre jeho neplatnosť, pretože nebolo odsúhlasené prezidiom FNM SR. S poukazom na princíp materiálnej pravdy, ktorý sa aplikuje na informácie vyplývajúce z verejných registrov, odvolací súd konštatoval, že za FNM SR konali osoby, ktoré mali túto kompetenciu a žalobcovia nepreukázali opak. Ku kompetenčnému nedostatku neprišlo a Dodatok č. 1 a 2 k Zmluve č. 1605/1996 boli platnými právnymi úkonmi. Odvolací súd poukázal tiež na ručenie, ktoré zo zákona vzniklo FNM SR v súlade s § 15 ZoPP. Preto pokiaľ zamestnanci mali určité práva, ktoré vyvodzovali zo Zmluvy č. 1605/1996, mohli sa obrátiť na FNM SR titulom ručenia, k čomu však neprišlo.

13. Odvolací súd sa zaoberal námietkami žalobcov týkajúcimi sa procesného pochybenia súdu prvej inštancie. Pokiaľ išlo o nepripustenie subjektu Ružomerský papier, o. z. do konania, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Dôvody, pre ktoré uvedený subjekt nebolo možné akceptovať ako stranu sporu boli, že predmetom postúpenia mohla byť len pohľadávka, ktorá v čase postúpenia existovala. Keďže pohľadávka neexistovala, neexistoval ani predmet postúpenia, čím bola zmluva od počiatku neplatná pre nemožnosť plnenia. Od neplatnosti prvotnej zmluvy o postúpení potom vyplývala tiež neplatnosť všetkých ostatných právnych úkonov, t. j. Dodatok č. 1 k Zmluve o postúpení zo dňa 15.11.2014, Zrušenie postúpenia z 26.09.2016, Zmluva o postúpení zo dňa 27.09.2016. Z procesného hľadiska došlo tiež ku diskutabilnosti procesného postavenia žalobcu v 1. rade, nakoľko pred podaním žaloby previedol celú svoju pohľadávku na žalobcu v 2. rade a napriek tomu uplatňoval nárok popri žalobcovi v 2. rade, ktorý sa mal stať jediným oprávneným subjektom. Odvolací súd konštatoval, že Dodatok č. 1 bol snahou zhojiť nedostatok procesnej legitímácie žalobcu v 1. rade. Paradoxom Dodatku č. 1 bolo uvedenie identifikačných údajov občianskeho združenia Ružomerský papier, hoci v danom čase neexistoval. Uvedený postup vnímal odvolací súd ako postup antikatovanou zmluvou zhojiť určitý procesný nedostatok. Ďalším dôvodom neplatnosti Dodatku č. 1 bolo, že za žalobcu v 2. rade konala neoprávnená osoba. Na strane žalobcu v 2. rade vznikol rozpor, kto bol oprávnený za neho konať, keďže D.. Z.. E., O., podpisoval úkony za žalobcu, hoci funkcia predsedu občianskeho združenia svedčala H.. J.. G., ktorá skutočnosť vyplývala z výpisu z registra vedeného Ministerstvom vnútra SR. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenú evidenciu bolo možné považovať za prameň informácií o existujúcich občianskych združeniach, ktorých údaje boli natoľko aktuálne, nakoľko si občianske združenie splnilo povinnosť oznámiť zmenu stanov registrujúcemu orgánu. Odvolací súd uviedol, že Ministerstvo vnútra SR ako registrujúci orgán, zverejňuje evidenciu podľa stavu, ktorý mu občianske združenie oznámi pri vzniku alebo pri zmene stanov. Uvedená evidencia tak nemá konštitutívny účinok, ale Ministerstvo vnútra bolo registrujúci orgán a platnosť zmeny stanov, vrátane zmeny predsedu malo konštitutívny účinok od povolenia, teda od rozhodnutia Ministerstva vnútra SR. D.. Z.. E., O.. nepreukázal svoje postavenie predsedu žalobcu v 2. rade. Odvolací súd konštatoval, že zápis z evidencie, hoci nemal konštitutívny účinok, bol dôveryhodnejším prameňom údajov a bolo nutné hodnotiť tento dôkaz ako rozhodujúci. Súčasne odvolací súd uviedol, že aj pri pripustení kompetencie D.. Z.. E., O.. konať za žalobcu v 2. rade, zrušenie postúpenia nemalo vplyv na vrátenie do pôvodného stavu podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Bol správny procesným rozhodnutím nepripustiť navrhovanú zmenu na strane žalobcu. Zároveň s poukazom na ustanovenia §

235 ods. 1 a 2 a § 357 C. s. p., mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nepochybil, ak rozhodol o neprípustení zmeny na strane žalobcu a súčasne nevyhotovil uvedené uznesenie písomne, ale ho zahrnul len do zápisnice z pojednávania. Pokiaľ sa týkalo predčasnej zmeny petitu, odvolací súd súhlasil, že išlo len o procesnú chybu. Proti uvedenému rozhodnutiu však žiadna z oprávnených sporových strán nepodala odvolanie a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Uvedené procesné pochybenie však nemalo negatívny vplyv na procesné práva žalobcov. S poukazom na námietky žalobcov o nesprávnych procesných rozhodnutiach, teda o vylúčení verejnosti, nedoručení vyjadrení žalovaných žalobcovi a nevykonanie navrhovaných dôkazov, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie o vylúčení verejnosti rozhodol v súlade s § 176 ods. 2 C. s. p., D.. Z.. E., O.. bol posúdený ako osoba, ktorá nemala právomoc konať za žalobcu v 2. rade, z tohto dôvodu musel pojednávaciu miestnosť opustiť. Žalobcovia sa snažili nepreukázanie svojich tvrdení modifikovať do stavu, kedy vylúčenie verejnosti malo údajne vplyv na ich procesné práva, čo však nepreukázali. Námietka zaujatosti sudcu bola postúpená nadriadenému súdu na rozhodnutie, ktorý ju posúdil ako neprípustnú. Nedoručenie vyjadrení žalovaných zo strany súdu prvej inštancie mohlo byť objektívne procesným pochybením, avšak muselo by byť takej intenzity, ktorá spôsobila porušenie práva na spravodlivý proces. Pokiaľ išlo o zamietnutie dôkazov, ktoré navrhovali žalobcovia, odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa vyjadril, že išlo o nehospodárne návrhy, ktorých výsledkom by neboli preukázané tvrdenia žalobcov.

14. Záverom odvolací súd zhrnul, že Zmluva č. 1605/1996 bola výhradne dvojstranným právnym úkonom, z ktorého neplynulo právo ani povinnosť žiadnej tretej osobe. Pokiaľ by však súd dospel aj k záveru o aktívnej vecnej legitímácii na strane žalobcov, či už titulom Zmluvy č. 1605/1996, alebo ZoPP, bolo nutné konštatovať, že právo žalobcov bolo premlčané v celom rozsahu. Sami žalobcovia uviedli, že si uplatnili žalobou aj nárok na náhradu škody voči žalovaným, ktorú si mohli uplatniť v zákonnej premlčacej lehote ustanovenej podľa predpisov Občianskeho zákonníka, nakoľko si ju uplatnila osoba, ktorá nebola subjektom obchodného práva a nebola ani účastníkom zmluvy o prevode akcií. Právo na náhradu škody žalobcov by sa premlčalo podľa § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie správne dedukoval, že najneskôr od vzniku žalobcu v 2. rade ako občianskeho združenia, mohol sa žalobca v 1. rade dozvedieť o vzniknutej škode a kto za ňu zodpovedá. Žalobca v 2. rade ako občianske združenie vznikol dňa 24.11.2005, teda sa právo premlčalo dňom 24.11.2008. Zároveň objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 24.11.2009, ako desaťročná od uplynutia doby na plnenie povinnosti podľa čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996, ktorá začala plynúť dňa 1.1.1999. Žalobcovia pripustili, že ich právo sa mohlo premlčať, avšak namietali, že žalovaní úmyselne spôsobili uplynutie premlčacej doby tým, že sústavne opakovali žalobcom, že im ako bývalým zamestnancom práva zo Zmluvy č. 1605/1996 nepatria. Odvolací súd konštatoval, že žalobcovia nepreukázali zneužitie práva pri uplynutí premlčacej doby zo strany žalovaných. Žalovaní oznamovali zamestnancom, že im právo zo Zmluvy č. 1605/1996 nepatrí, nezamlčovali a nezatajovali skutočnosti, ktoré by tento stav menili. Nebolo možné na ich konanie nazerať ako na úmyselné zdržiavanie s cieľom benefitovať z uplynutia premlčacej doby. Navyše z vyššie opísaných časových postupností bolo zrejmé, že žalobcovia mali možnosť uplatniť si svoj tvrdený nárok potom ako vznikol žalobca v 2. rade. Pokiaľ išlo o dividendy, ktoré nemali byť premlčané, odvolací súd uviedol, že nárok ako taký nebol priznaný, preto nebolo možné priznať pokračovanie plnenia z neho plynúce. Čo sa týkalo odstúpenia od Zmluvy č. 1605/1996, odvolací súd mal za to, že argumentácia o splnení rozvázovacej podmienky, nebola akceptovateľná. Odstúpenie je právny úkon zmluvnej strany, ktorý je buď zmluvne alebo zákonom strane priznaný. Zároveň platilo, že žiadna zo strán sa nemôže vzdať svojich práv vopred, pričom medzi takéto práva patrila aj možnosť rozhodnúť sa, či uplatniť nárok na zrušenie zmluvy, alebo nie. FNM SR sa rozhodol neuplatniť toto právo. Automatické odstúpenie nemalo právny základ v systéme slovenského záväzkového práva. Pokiaľ išlo o námietku žalobcov, že súd prvej inštancie sa nesprávne riadil rozsudkami v analogických konaniach na Okresnom súde v Ružomberku, potvrdených Krajským súdom v Žiline, odvolací súd mal za to, že z textu odôvodnenia jasne vyplývalo, že súd len poukazoval na rozhodnutia v obdobných veciach, nemal ich za právne záväzné a vôbec neboli prekážkou už rozhodnutej veci. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 C. s. p.

15. Rozsudok odvolacieho súdu napadli včas dovolaním žalobca v 1. a v 2. rade (ďalej aj ako „dovolateľ“

v 1. rade a dovolateľ v 2. rade“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. e) a f) C. s. p., že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne uplatnili dovolací dôvod aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keď rozhodnutie vo veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Dovolateľ v 1. rade k otázke aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že bývalým zamestnancom spoločnosti Severoslovenské celulóžky a papierne, a.s., vznikol nárok na vydanie zamestnaneckých akcií v rozsahu 15 % na základnom imaní spoločnosti ECO - INVEST, a.s., a to na základe: 1. Rozhodnutia FNM SR č. 574/1996, ktoré obsahuje určenie povinnosti vydať a previesť akcie, 2. Zmluvy č. 1605/1996, v ktorej bol uvedený záväzok kupujúceho spoločnosti ECO - INVEST, a.s., vydať a previesť 15 % zamestnaneckých akcií a to v čl. VII ods. 1 písm. b), 3. zákonného ustanovenia § 10 ods. 7 ZoPP platného v čase uzavretia Zmluvy č. 1605/1996. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia vzniklo zamestnancom SCP, a.s., právo na vydanie akcií aj v prípade, ak neboli účastníkmi Zmluvy č. 1605/1996 tým, že FNM SR mal zákonné právo uložiť nadobúdateľovi privatizovaného majetku povinnosť zabezpečiť účasť zamestnancov prevádzaného podniku na prevode majetku. Uviedol, že odvolací súd sa k aktívnej legitímácii dovolateľov nevyjadril, iba s poukazom na § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., odkázal na potrebu aplikácie osobitných ustanovení ZoPP, pričom súd prvej inštancie sa posúdením nárokov zamestnancov SCP, a.s., na vydanie akcií v zmysle osobitného predpisu ZoPP nezaoberal. Dovolateľ v 1. rade vzhľadom k uvedenému zastával názor, že odvolací súd nepostupoval v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p., nakoľko sa v danom prípade nejednalo o doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale o nové právne posúdenie veci. Na uvedené nebol odvolací súd oprávnený, pretože potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Dovolateľ v 1. rade mal za to, že uvedený postup dovolacieho súdu bol nesprávnym procesným postupom s poukazom na § 420 písm. f) C. s. p. Podľa dovolateľa v 1. rade bolo správnym právnym posúdením aktívnej legitímácie zamestnancov SCP, a.s., že im vznikli nároky na nadobudnutie zamestnaneckých akcií voči žalovanému v 2. rade a to na základe Zmluvy č. 1605/1996 ako i na základe Rozhodnutia, ktoré vydal právny predchodca žalovaného v 3. rade. Odvolací súd ďalej uviedol, že ak by aj vzniklo zamestnancom SCP, a.s., právo na vydanie akcií, toto bolo premlčané v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa dovolateľa v 1. rade však predmetné právne posúdenie dovolacieho súdu nebolo správne. Nesprávnosť spočívala v tom, že Zmluva č. 1605/1996 bola uzavretá na základe Obchodného zákonníka a bývalí zamestnanci SCP, a.s., mali tiež nárok na dividendy, čo taktiež zakladalo obchodnoprávnu povahu, čím sa však odvolací súd nezaoberal. Ďalej tvrdil, že nároky na ušlé dividendy za posledné štyri roky pred podaním žaloby neboli premlčané. Vzhľadom k uvedenému bolo preto správnym právnym posúdením premlčania uvedených nárokov zamestnancov SCP, a.s., posudzovanie plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka.

17. Dovolateľ v 1. rade ďalej uviedol, že obsahom Dodatku č. 2 bolo právo spoločnosti ECO - INVEST, a.s., zrušiť záväzok vyplývajúci zo Zmluvy č. 1605/1996 vydať zamestnanecké akcie zaplatením odstupného vo výške 10 000 000 Sk. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že uvedené odstupné bolo riadne zaplatené, avšak podľa informácií dostupných dovolateľovi v 1. rade k zaplateniu odstupného nedošlo. Dovolateľovi v 1. rade nebolo zrejmé, na základe čoho mal odvolací súd preukázanú skutočnosť, že odstupné zo strany spoločnosti ECO - INVEST, a. s., bolo riadne zaplatené, keď súd prvej inštancie odmietol vykonať dovolateľmi navrhnuté dôkazy v podobe pripojenia privatizačného spisu a výsluchu osoby oprávnenej konať v mene žalovaného v 3. rade. Vzhľadom k uvedenému mal dovolateľ v 1. rade za to, že odvolací súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o zaplatení odstupného, v rozpore so zisteniami súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie nevykonala žiadne dokazovanie o zaplatení odstupného. V prípade ak odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nemohol dospieť k novým skutkovým zisteniam. Odvolací súd uvádza ďalšie nové právne posúdenie a to, že Dodatok č. 2 bol platný, pretože bol podpísaný dvoma členmi výkonného výboru FNM SR, ako bolo upravené v štatúte FNM SR, čo zdôvodnil argumentáciou o princípe materiálnej pravdy upravenom v § 13 Obchodného zákonníka. Dovolateľ v 1. rade tvrdil, že FNM SR nebol obchodnou spoločnosťou, napriek tomu odvolací súd aplikoval právnú úpravu Obchodného zákonníka o

obchodných spoločnostiach. Aplikácia Obchodného zákonníka na posúdenie platnosti Dodatku č. 2 a vylúčenie aplikácie ZoPP zo strany odvolacieho súdu bolo v rozpore so základnou derogačnou zásadou *lex specialis derogat legi generali*. Uviedol, že na zmenu podmienok Zmluvy č. 1605/1996 sa vyžadovalo predchádzajúce schválenie Prezidiom FNM SR, ku ktorému však nedošlo. Dodatok č. 2 tak predstavoval zmenu Zmluvy č. 1605/1996 ako i zmenu podmienok privatizácie. Mal za to, že s poukazom na § 28 ods. 6 písm. b) ZoPP došlo Dodatkom č. 2 k porušeniu Kompetenčného poriadku FNM SR, ako i k porušeniu ustanovení ZoPP. K schváleniu zmien privatizácie a k zrušeniu povinnosti žalovaného v 2. rade vydať zamestnanecké akcie zamestnancom zo strany vlády SR v rozhodnom čase nedošlo. Dodatok č. 2 bol tak sankcionovaný absolútnou neplatnosťou pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu bolo podľa dovolateľa v 1. rade právne posúdenie Dodatku č. 2 odvolacím súdom nesprávne, keďže nezohľadnil osobitosť FNM SR ako právnickej osoby *sui generis* zriadenej zákonom. Napriek tomu odvolací súd aplikoval úpravu Obchodného zákonníka. Tým, že súd prvej inštancie sa právnym posúdením tejto otázky nezaoberal, uvedený právny názor odvolacieho súdu bol novým právnym posúdením. Uvedené považoval dovolateľ v 1. rade za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, keďže v prípade, ak odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie s poukazom na § 387 ods. 2 C. s. p., bol oprávnený iba skonštatovať správnosť napadnutého rozhodnutia, nie uvádzať nové právne posúdenie. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Správny právny názor posúdenia Dodatku č. 2 bolo to, že bol sankcionovaný absolútnou neplatnosťou pre priamy rozpor so zákonom, resp. s ustanoveniami ZoPP.

18. Ďalej odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996 je pre nedostatočnú určitosť absolútne neplatný, nakoľko sporný článok trpel nemožnosťou plnenia. Dovolateľ v 1. rade mal za to, že išlo o nové právne posúdenie a nie o prípadné doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti. Tvrdil, že náležitosťou zmluvy v prospech tretej osoby v zmysle § 50 Občianskeho zákonníka nebola individualizácia tretej osoby. Z uvedeného ustanovenia totiž nevyplývala povinnosť individualizovať tretiu osobu, ale postačovalo, ak tretia oprávnená osoba bola označená takými objektívnymi znakmi, na základe ktorých mohla byť bez pochyb následne individualizovaná. Dovolateľ v 1. rade mal za to, že v danom prípade bola tretia osoba v Zmluve č. 1605/1996 dostatočne určená objektívnymi skutočnosťami, v dôsledku čoho bolo možné určiť oprávnenú tretiu osobu. V tejto súvislosti poukázal aj na súpis všetkých zamestnancov SCP vypracovaný dňa 07.09.1995 ako súčasť zápisnice o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do privatizovanej časti majetku štátneho podniku SCP. Náležitosťou zmluvy v prospech tretej osoby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka neboli náležitosti ako vymedzenie konkrétnych akcií v konkrétnej výške a s konkrétnou nominálnou hodnotou. Východiskom pre posúdenie Zmluvy č. 1605/1996 ako právneho úkonu v zmysle § 50 Občianskeho zákonníka bol úmysel zmluvných strán priznať plnenie v prospech tretej osoby. Dovolateľ v 1. rade mal za to, že v predmetnej veci bol úmysel zmluvných strán jednoznačne preukázaný. Pokiaľ išlo o súhlas tretej osoby so zmluvou v zmysle § 50 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zákon nestanovoval formálne požiadavky súhlasu tretej osoby, ktorý tak mohol byť urobený aj konkludentne. Zamestnanci SCP sa stali ako tretie osoby oprávnené zo Zmluvy č. 1605/1996 momentom prejavu súhlasu s jej obsahom. Za prejav tohto súhlasu bolo možné považovať zaslanie listu dovolateľa v 2. rade v roku 2016 adresovaného 3948 bývalým zamestnancom SCP, ktorým im dovolateľ v 2. rade oznámil existenciu nároku na vydanie akcií. Vzhľadom k uvedenému dovolateľ v 1. rade považoval právne posúdenie odvolacieho súdu o absolútnej neplatnosti čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996 za nesprávne. Uvedený právny názor odvolacieho súdu bol novým právnym posúdením, ktorý mal podľa dovolateľa zakladať dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ v 1. rade v súvislosti s právnym posúdením Zmluvy č. 1605/1996 ako zmluvy v prospech tretej osoby uviedol správny právny názor, a to, že aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o zmluve v prospech tretej osoby je odôvodnená. Určenie tretích osôb bolo v danom prípade dostatočne zrozumiteľné a určiteľné priamo zo Zmluvy č. 1605/1996, pretože špecifikácia zamestnancov bola súčasťou privatizačného projektu. Nadobúdateľ privatizovaného majetku, t. j. spoločnosť ECO - INVEST, a.s., mal vedomosť o konkrétnych osobách zamestnancov. Súpis zamestnancov bol uvedený i v zápisnici o odovzdaní a prevzatí privatizovaného majetku. Zároveň podľa ustálenej judikatúry tretia osoba nemusí byť v zmluve v prospech tretieho výslovne určená, postačovalo, ak bola vymedzená spôsobom, na základe ktorého bolo možné určiť osobu, v prospech

ktorej sa zmluva v prospech tretieho uzatvára. Súhlasy tretích osôb s prijatím plnenia boli preukázateľne prejavené najneskôr podaním žaloby, ktorou sa tretie osoby, zamestnanci ako poškodení, domáhali vydania akcií súdnou cestou.

19. Dovolateľ v 2. rade podal identické dovolanie ako dovolateľ v 1. rade, pričom navyše doplnil, že súd prvej inštancie mal už pred pojednávaním dňa 14. decembra 2017 vedomosť o tom, kto bol oprávnený konať v mene a na účet dovolateľa v 2. rade. Uvedené vyplývalo zo skutočnosti, že súd prvej inštancie na pojednávanie nepredvolal D.. Z.. Š. E., O... H.. J. G. síce predvolal, ale na pojednávanie sa nedostavil a súd na jeho účasti netrval. Odvolací súd v bode 30. odôvodnenia rozsudku uviedol, že výpis z evidencie združení mal ako listinný dôkaz väčšiu mieru dôveryhodnosti v správnosť zápisu než listinné dôkazy predložené do konania Š.W. E.. Tiež poukázal na skutočnosť, že výpis z registra vedeného Ministerstvom vnútra SR nepreukázal oprávnenie konkrétnej osoby konať v mene a na účet dovolateľa v 2. rade. Odvolací súd uviedol, že výpis zo dňa 4. augusta 2016 zakladal oprávnenie J. G. konať v mene dovolateľa v 2. rade. Tento listinný dôkaz nebol doručený Š. E., ani žalobcovi v 1. rade a obsah uvedeného výpisu nebol známy.

20. Dovolateľ v 2. rade ďalej uviedol, že dňa 21.11.2018 Š. E. ako predseda dovolateľa nahliadol do spisu dovolateľa v 2. rade na Ministerstve vnútra SR a vyhotovil si kópie listín tohto spisu, ktoré však neobsahovali údaj o tom, kto bol predsedom dovolateľa v 2. rade. Dovolateľ v 2. rade poukázal na to, že zákon č. 83/1990 Zb., o občianskych združeniach vo svojich ustanoveniach neupravuje zriadenie a vedenie evidencie občianskych združení a súčasne upravuje právomoc Ministerstva vnútra SR iba v prípade registrácie novovzniknutého občianskeho združenia. S poukazom na ustanovenia § 7 ods. 1 a 3 citovaného právneho predpisu, Ministerstvo vnútra SR vydáva rozhodnutie iba v prípade, kedy mu dôjde návrh na zápis občianskeho združenia. Z uvedeného potom vyplývalo, že Ministerstvo vnútra SR nevydáva rozhodnutie o zmene sídla občianskeho združenia či o zmene predsedu. Podľa názoru dovolateľa v 2. rade evidenciu občianskych združení na webovom sídle Ministerstva vnútra SR možno považovať len za štatistickú informáciu bez právnej relevancie. V danom prípade tak neplatila domnienka o materiálnej pravdivosti údajov v nej zapísaných. Zápisy v takejto evidencii nemali žiadne právne účinky a mali len evidenčný charakter. Právny názor odvolacieho súdu, že evidencia občianskych združení síce nemá konštitutívny charakter, ale platnosť zmeny predsedu konštitutívny charakter má, považoval dovolateľ v 2. rade za zmätočný a protirečivý. V tejto súvislosti dovolateľ v 2. rade poukázal na názor odbornej a vedeckej spisby - TELEC, I.: Spolkové právo, C.H.Beck, 1998, str. 135-136, z obsahu ktorého vyplývalo, že „povinnosť oznámenia o zmene stanov Ministerstvu vnútra SR ako registrovanému orgánu do 15 dní od schválenia zmeny stanov má len deklaratórny účinok. Evidencia zmeny sa nepovažuje za konštitutívny akt v tom zmysle, že by záviselo na úvahe správneho orgánu, či zmenu stanov povolí a až týmto momentom môže nastať jej účinnosť.“ Dovolateľ v 2. rade trval na tom, že právne posúdenie odvolacieho súdu o právnych účinkoch zápisov zmien údajov v evidencii občianskych združení Ministerstva vnútra SR nebol správny, nakoľko evidencia zmeny údajov v predmetnom registri sa nepovažuje za konštitutívny akt. Odvolací súd mal možnosť doplniť dokazovanie s prihliadnutím na skutočnosť, že J.Q. G. síce na pojednávanie predvolaný bol, avšak sa naň nedostavil a sudca prvej inštancie na jeho účasti na pojednávaní netrval. Dovolateľ v 2. rade trval na tom, že odvolací súd by výsluchom J. G., Š. E. a ďalších členov dovolateľa v 2. rade zistil skutočnosť, že členská schôdza dovolateľa v 2. rade sa nikdy neuskutočnila. Tým, že odvolací súd nedoplnil dokazovanie v zmysle návrhov dovolateľa v 2. rade, bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. Keďže právnou otázkou posúdenia účinkov zápisu do evidencie občianskych združení sa dovolací súd doposiaľ nezaoberal, odvolací súd vydal rozhodnutie, obsah ktorého závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, čo odôvodňovalo prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Správny právny názor podľa dovolateľa v 2. rade bolo, že Ministerstvo vnútra SR nevedie žiaden register občianskych združení, nevydáva žiadne rozhodnutia v správnom konaní o zmenách údajov vedených Ministerstvom vnútra SR, žiaden zápis zmeny údajov občianskych združení v evidencii občianskych združení nezakladá konštitutívny účinok. Zmeny osôb oprávnených konať v mene dovolateľa v 2. rade nenastali, pretože sa nekonala žiadna členská schôdza. Ďalej dovolateľ v 2. rade poukázal na nezrozumiteľnosť tvrdenia odvolacieho súdu, že po tom ako J. G. vzal žalobu späť, vznikol stav neexistencie procesne oprávneného subjektu na strane žalobcu. Uvedený právny názor odvolacieho súdu bol podľa dovolateľa v 2. rade zmätočný, nesprávny a nezrozumiteľný a

nemal oporu v procesnom práve. Tiež poukázal na vnútorne rozporujúce tvrdenia odvolacieho súdu, keď na jednej strane uviedol, že Š. E. nebol osobou oprávnenou konať v mene a na účet dovolateľa v 2. rade a vzápätí, v súvislosti s procesným pochybením súdu prvej inštancie, kedy do pojednávania neboli žalobcom doručené vyjadrenia žalovaných uviedol, že pochybenie súdu prvej inštancie nebolo takej intenzity, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľa v 2. rade však nedoručenie vyjadrení žalovaných dosiahlo takú intenzitu, že tento nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie mal za následok zásadné porušenie práva dovolateľa v 2. rade na spravodlivý súdny proces, pretože o podanej žalobe bolo rozhodnuté na prvom pojednávaní bez jeho účasti, v jeho neprítomnosti a bez udeleného súhlasu na prejednanie veci v jeho neprítomnosti. Súd prvej inštancie zásadne porušil aj procesné práva dovolateľa, keď nijako nedoručil dovolateľovi v 2. rade procesné úkony žalovaných. V zmysle odôvodnení súdov nižších inštancií bol v mene a na účet dovolateľa v 2. rade oprávnený konať J. G., ktorý však do súdneho spisu nenahliadol a nemohol sa vyjadriť k obsahu podaní žalovaných, dokonca súd prvej inštancie vylúčil dovolateľa v 2. rade na pojednávaní. V zmysle uvedeného tak odvolací súd nesprávne právne posúdil zásadné porušenie procesných práv dovolateľa v 2. rade, čím bol dotknutý na svojich právach na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie ako i odvolacieho súdu. Podľa právneho názoru dovolateľa v 2. rade, správnym právnym názorom odvolacieho súdu malo byť konštatovanie, že procesné pochybenia súdu prvej inštancie boli tak zásadné, že bolo možné mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu súdu prvej inštancie, čo malo zakladať dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p.

21. Dovolatelia v 1. a 2. rade ďalej spoločne poukázali na to, že ďalšou právnou otázkou, ktorou sa súd prvej inštancie nezaoberal bola skutočnosť, že uznesenie o vylúčení verejnosti nebolo vyhotovené v písomnej forme. Uvedeným sa však zaoberal odvolací súd, pričom nekonal v súlade s § 381 ods. 2 C. s. p. Dovolatelia sa nestotožnili s právnym názorom odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie nebol povinný vyhotoviť uznesenie o vylúčení verejnosti písomne. Dovolatelia poukázali na ustanovenia § 235 ods. 2 C. s. p., majúc za to, že uznesenie o vylúčení verejnosti je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania. Právna argumentácia odvolacieho súdu bola v danom prípade novým právnym posúdením, čím došlo podľa dovolateľov k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Podľa dovolateľov bolo správnym právnym posúdením, že súd prvej inštancie vylúčil verejnosť z pojednávania bez naplnenia zákonných dôvodov, čím zasiahol do ústavného práva dovolateľov podľa čl. 26 Ústavy SR.

22. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd uviedol nové právne posúdenie aj v súvislosti s právnym výkladom čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996, ktorým sa súd prvej inštancie nezaoberal. Nové právne posúdenie malo spočívať v absurdnom výklade rozvázovacej podmienky, a to, že takéto dojednanie v zmluve sa považuje za „automatické odstúpenie“, ktoré nemá v slovenskom záväzkovoprávnom systéme právny základ a takéto dojednanie by bolo porušením zmluvnej voľnosti účastníkov právneho úkonu. Odvolací súd uviedol, že FNM SR, právny predchodca žalovaného v 3. rade sa rozhodol, že si právo na odstúpenie od zmluvy neuplatní. Dovolateľom však nebolo zrejmé, na základe čoho mal odvolací súd túto skutočnosť preukázanú. Podľa dovolateľov bol čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996 rozvázovacou podmienkou, ktorej obsahom bol dvojstranný prejav vôle zmluvných strán zakladajúci zánik Zmluvy č. 1605/1996 jej zrušením v prípade opakovaného porušenia povinností z nej vyplývajúcich zo strany spoločnosti ECO - INVEST, a.s. Keďže uvedená spoločnosť opakovane porušila svoje povinnosti zo Zmluvy č. 1605/1996, došlo k naplneniu rozvázovacej podmienky Zmluvy č. 1605/1996, ktorou bolo zrušenie Zmluvy č. 1605/1996 na základe dvojstranného dojednania uvedeného v čl. VIII ods. 6. Súčasne uvedená spoločnosť nezaplatila kúpnu cenu, porušila povinnosť vydať zamestnanecké akcie, dopustila sa tak podstatného porušenia Zmluvy č. 1605/1996. Aj v uvedenom prípade dovolatelia zastávali názor, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 C. s. p., keďže nešlo o doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale išlo o nové právne posúdenie. Uvedený procesný postup odvolacieho bol nesprávny, čím opätovne malo dôjsť, podľa dovolateľov, k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľom boli navyše nezrozumiteľné úvahy odvolacieho súdu, keď dospel k záveru, že FNM SR sa vzdal svojho budúceho práva na odstúpenie od Zmluvy č. 1605/1996, pričom ustanovenie čl. VIII ods. 6 žiadne takéto dojednanie neuvádzalo. Dovolatelia mali za to, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať právnym posúdením čl. VIII ods. 6, nakoľko išlo o prejudiciálnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo právne

posúdenie zániku nároku žalobcov na vydanie akcií. Dovolatelia mali za to, že Zmluva č. 1605/1996 bola zjavne zrušená, keď z obsahu prednesov, procesných úkonov žalovaných vyplývalo, že spoločnosť ECO - INVEST, a.s., opakovane porušila svoje povinnosti vydať zamestnanecké akcie. Porušenie tejto povinnosti bolo zjavné aj z písomností spoločnosti ECO - INVEST, a.s., ktoré sa nachádzali v archíve spoločnosti žalovaného v 3. rade. Žalovaní sa ani nevyjadrili k právnemu posúdeniu čl. VIII. ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996, že nešlo o rozvázovaciú podmienku. Povinnosť vydať zamestnanecké akcie bola podstatnou privatizačnou podmienkou. Podľa dovolateľov bol správny právny názorom, že čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996 bol dvojstranným dojednaním medzi FNM SR a spoločnosťou ECO - INVEST, a.s., pričom z jeho obsahu vyplývalo, že išlo o rozvázovaciú podmienku. Dovolatelia záverom navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalovaným uložil povinnosť nahradiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy konania v plnom rozsahu.

23. K podaným dovolaniam za vyjadril žalovaný v 3. rade písomným podaním zo dňa 12. apríla 2019, pričom uviedol, že dovolanie bolo podané prostredníctvom Advokátskej kancelárie Korytár s.r.o., a to bez priloženého procesného plnomocenstva. Súčasne upozornil na to, že splnomocnenie bolo za žalobcu v 2. rade udelené D.. Z.. Š. E., O., hoci z výpisu Ministerstva vnútra SR zo zoznamu občianskych združení vyplývalo, že za žalobcu v 2. rade bol oprávnený konať H. J. G.. Z uvedeného dôvodu bolo dovolanie podané neoprávnenou osobou. Poukázal na to, že žalobcovia namietať nasledujúce vady a to, že odvolací súd a) nepostupoval v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p., keď aplikoval ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., pričom súd prvej inštancie sa uvedeným zákonom nezaoberal, b) nesprávne právne posúdil otázku premlčania domnelých práv zamestnancov SCP na vydanie akcií podľa § 106 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb., c) nesprávne právne posúdil platnosť Dodatku č. 2, d) nesprávne právne posúdil ustanovenie čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996, e) nesprávne právne posúdil ustanovenie čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996, f) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o zaplatení odstúpného spoločnosťou ECO - INVEST, a.s. v sume 10.000.000,00 Sk, g) nedoplnil dokazovanie v zmysle návrhov žalobcu v 2. rade, h) nesprávne právne posúdil námietku žalobcov, podľa ktorej súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 235 ods. 2 C. s. p., keď nevyhotovil uznesenie o vylúčení verejnosti písomne, čím mal žalobcovi znemožniť uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv, i) nesprávne právne posúdil námietku žalobcov, že im súd prvej inštancie nedoručil repliky žalovaných pred pojednávaním uskutočneným dňa 14. decembra 2017. Vzhľadom k uvedeným námietkam dovolateľov žalovaný v 3. rade poukázal na to, že dovolanie bolo koncipované ako ďalšie odvolanie, ktorým sa domáhali odlišného právneho posúdenia právoplatne skončeného sporu. Žalobcovia obsérne napádali právne a skutkové závery súdov nižších inštancií, ktoré tendenčne subsumovali pod ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. Námietky žalobcov špecifikované v bodoch a) až e) sa týkali právneho posúdenia, pričom realizácia procesných oprávnení procesnej strane sa neznemožňuje právnym posúdením veci. Uvedené preto nebolo možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. Námietky dovolateľov uvedené pod písmenami f) až g) sa podľa názoru žalovaného v 3. rade týkali skutkových zistení, pričom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. V námietkach uvedených v písmenách h) až i) sa žalobcovia snažili založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., na základe účelných tvrdení, že v spore došlo k porušeniu žalobcových procesných práv.

24. Žalovaný v 3. rade k tvrdeniam dovolateľov o novom právnom posúdení odvolacieho súdu vo vzťahu k aktívnej legitímácii zamestnancov SCP titulom Zákona o veľkej privatizácii uviedol, že samotní žalobcovia vo svojom odvolaní nastolili uvedenú otázku, na ktorú skutočnosť odvolací súd reagoval. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa s uvedenou námietkou zaoberať. Myšlienkový postup odvolacieho súdu, ktorý výkladom identických ustanovení, na ktoré žalobcovia poukázali, dospel k odlišnému právnemu názoru nezakladal vadu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Odvolací súd v danom prípade vyriešil otázku aktívnej legitímácie všetkých zamestnancov spoločnosti SCP. K tvrdeniam dovolateľov o nesprávnom právnom posúdení premlčania nároku žalobcov žalovaný v 3. rade uviedol, že si v danom prípade nespĺnili povinnosť riadne vymedziť konkrétne zákonné ustanovenie, z ktorého vyvodzovali prípustnosť dovolania. Žalovaný v 3. rade k námietkam dovolateľov o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom uviedol, že uvedené nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm.

f) C. s. p. K námietkam dovolateľov týkajúcich sa nesprávneho skutkového zistenia odvolacieho súdu o zaplatení odstupného v sume 10.000.000,00 Sk a nedoplnení dokazovania navrhovanými žalobcami, žalovaný v 3. rade uviedol, že objektívny nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcov nebolo možné zhojiť nedôvodnými návrhmi žalobcov na vykonanie dokazovania. Súčasne ani prípadné skutkové vady napadnutého rozsudku neboli objektívne dané a nezakladali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. Ďalej sa žalovaný v 3. rade priklonil k názoru odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie nebol povinný vyhotovovať uznesenie o vylúčení verejnosti v písomnej podobe a doručovať ho sporovým stranám. Uvedené nebolo spôsobilé ovplyvniť výsledok sporu. Uvedenému konštatovaniu nasvedčuje aj názor odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že „uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a nemôžu privodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov“. Námietkou o nedoručení replík žalovaných na vyjadrenie žalobcom sa dovolatelia snažili navodiť dojem, že došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti civilného konania. Uvedenú námietku však žalovaný v 3. rade považoval za účelovú, nakoľko právny zástupca žalobcov opakovane a s dostatočným časovým predstihom nahliadol do súdneho spisu, ktorého súčasťou uvedené repliky boli. Súčasne právny zástupca žalobcu v 1. rade na pojednávaní vyhlásil, že je s obsahom spisu plne oboznámený. Ďalej žalobcovia vyvodzovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) C. s. p., z tvrdenia, podľa ktorého nedoručenie žalobných replík na vyjadrenie žalobcom vytváralo pochybnosti o zaujatosti sudcu súdu prvej inštancie. Žalovaný v 3. rade uviedol, že nešlo o kvalifikovanú dovolaciu námietku, ale o námietku majúcu šikanózný charakter. Argumentácia žalobcov totiž vychádzala z identických tvrdení, ktoré boli obsahom námietky zaujatosti zákonného sudcu ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ktorá bola odvolacím súdom vyhodnotená ako neprípustná. Keďže žalobcovia vyvodzovali zaujatosť sudcu výlučne z okolností spočívajúcich v procesnom postupe zákonného sudcu, nebolo dovolanie prípustné. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., žalovaný v 3. rade uviedol, že právna otázka nastolená dovolateľmi nebola otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže súdy nižších inštancií dospeli k záveru, že bývalí zamestnanci SCP neboli v spore aktívne legitimovaní, bolo irelevantné, kto bol štatutárnym zástupcom žalobcu v 2. rade. Tiež sa domnieval, že dovolaciemu súdu neprislúchalo riešiť v dovolacom konaní interný konflikt týkajúci sa výkonu funkcie štatutárneho orgánu žalobcu v 2. rade. Záverom navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v 2. rade odmietol podľa § 447 písm. b) C. s. p., a dovolanie žalobcu v 1. rade odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p., alternatívne zamietol podľa § 448 C. s. p.

25. Žalovaný v 2. rade sa k podaným dovolaniam vyjadril podaním zo dňa 16. apríla 2019. Uviedol, že zo spôsobu akým žalobcovia formulovali dovolanie bolo zrejmé, že podávajú dovolanie len proti spôsobu, akým odvolací súd odôvodnil napadnutý rozsudok, čo však podľa § 423 C. s. p., nebolo prípustné. S poukazom na § 387 ods. 2 C. s. p. uviedol, že odvolaciemu súdu zostáva oprávnenie robiť vlastné závery na podporu správnosti záverov prvoinštančného rozhodnutia. Žalobcovia preto zavádzali, že by v danom prípade postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tiež uviedol, že všetko, čo žalobcovia namietali ako nové právne posúdenie, ku ktorému sa údajne nemohli vyjadriť, boli práve ich argumenty, ktoré použili v odvolaniach. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcov ohľadom aktívnej legitímácie uviedol, že to boli práve oni, ktorí tvrdili, že ich aktívna legitímácia vyplýva aj zo zákona č. 92/1991 Zb. Odvolací súd sa uvedenou argumentáciou zaoberal, pričom nesúhlas žalobcov s právnym názorom odvolacieho súdu nezakladal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. Ďalej uviedol, že odvolací súd sa v súlade s § 387 ods. 2 a 3 C. s. p., vysporiadal s platnosťou Dodatku č. 2 k Zmluve č. 1605/1996. Nesúhlas žalobcov s jeho argumentáciou však nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. Obdobne tak žalovaný v 2. rade uviedol k tvrdeniam dovolateľov o nesprávnom právnom posúdení Zmluvy č. 1605/1996 ako zmluvy v prospech tretej osoby a k tvrdeniam o rozvázovacej podmienke. Tiež mal za to, že nevyhotovením uznesenia o vylúčení verejnosti z pojednávania v písomnej forme nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. S ohľadom na tvrdenia dovolateľov o nedoplnení dokazovania súdom prvej inštancie podľa jeho návrhov žalovaný v 2. rade uviedol, že súd prvej inštancie nemusí vykonávať dôkazy, ktoré nesmerujú k preukázaniu spornej skutočnosti, keď tú istú skutočnosť možno preukázať iným dôkazom. Odvolací súd správne vyhodnotil, že nedoručenie vyjadrení žalovaných žalobcom nedosahovalo takú intenzitu, aby boli splnené požiadavky na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaný v 2. rade ďalej uviedol, že prípustnosť dovolania nevyplývala ani z ustanovenia § 420 písm. e) C. s. p., pretože žalobcovia namietali

procesný postup zákonného sudcu, ktorá skutočnosť však nebola dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu. Taktiež nebolo dovolanie prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., nakoľko otázka posúdenia účinkov zápisu do evidencie občianskych združení nebola právnou otázkou, od ktorej závisel napadnutý rozsudok. Napadnutý rozsudok totiž jednoznačne závisel od otázky absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v spore, ako i premlčania nárokov, neexistencie zmluvy v prospech tretej osoby, postúpenia domnelých nárokov, atď. Vo svojom vyjadrení žalovaný v 2. rade ďalej uviedol skutočnosti ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie v spore vyplývajúcej jednak z privatizačnej zmluvy, ktorej zmluvnou stranou žalobcovia neboli; z rozhodnutia FNM SR, ktoré žalobcom nepriznávalo žiadne práva; zo zákona č. 92/1991 Zb., ktorý dával FNM SR len možnosť dohodnúť so spoločnosťou ECO - INVEST, a.s., záväzok vydať akcie a nie povinnosť. Ďalej poukázal na to, že Zmluva č. 1605/1995 nebola zmluvou v prospech tretej osoby, t. j. žalobcov či iných zamestnancov SCP, nakoľko nespĺňala náležitosti stanovené zákonom. Žalobcovia v dovolaní tvrdili, že odvolací súd sa mal zaoberať právnym posúdením zrušenia Privatizačnej zmluvy podľa čl. VIII ods. 6, ktorý súčasne považovali za rozvázovaciú podmienku. Žalovaný v 2. rade mal za to, že posúdenie uvedenej otázky bolo bez významu vzhľadom na nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov v spore. Navyiac bol nárok žalobcov premlčaný. Tvrdenia dovolateľov o neplatnosti Dodatku č. 2 Zmluvy č. 1605/1996 boli podľa žalovaného v 2. rade nesprávne. Uvedený dodatok bol podpísaný osobami oprávnenými konať v mene FNM SR. Taktiež nebolo potrebné, aby vláda schvaľovala uvedený dokument, keďže sa ním nemenili podmienky privatizácie. Záverom navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol a priznal žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

26. Žalovaný v 1. rade sa k dovolaniam žalobcov vyjadril podaním zo dňa 16. apríla 2019. Uviedol, že hoci žalobca v 1. rade uvádza dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p., v texte dovolania sa neuvádza zmienka o tomto dovolacom dôvode, čím neboli splnené podmienky podľa § 428 a § 431 ods. 2 C. s. p. Súčasne sám žalobca v 2. rade uviedol, že zaujatosť zákonného sudcu mala spočívať v procesnom postupe, ktorá skutočnosť však nezakladala dôvod na vylúčenie sudcu. K tvrdeniam o nedoručení vyjadrení žalovaných žalobcovi žalovaný v 1. rade uviedol, že právny zástupca žalobcov bol pred pojednávaním nahliadnuť do súdneho spisu a na pojednávaní vyhlásil, že sa s obsahom spisu oboznámil. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., žalovaný v 1. rade uviedol, že v konaní nebola podstatná otázka posúdenia účinkov zápisu do evidencie občianskych združení, pričom H. J. G. preukázal oprávnenie konať za žalobcu v 2. rade a D.. Z.. Š. E. O.. nepreukázal oprávnenie konať za žalobcu v 2. rade. S ohľadom na uvedené mal za to, že dovolanie za žalobcu v 2. rade bolo podané neoprávnenou osobou. Ďalej mal žalovaný v 1. rade za to, že nebol naplnený dovolací dôvod ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ako to dovolatelia uvádzali. Hoci sa žalobcovia odvolávali na ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 C. s. p., tvrdiac, že odvolací súd nemôže uvádzať nové právne posúdenie, žalovaný v 1. rade v uvedených ustanoveniach žiadny zákaz pre odvolací súd nevidel. Súd prvej inštancie aj s poukazom na zákon č. 92/1991 Zb., sa zaoberal Zmluvou č. 1605/1996 vo svojom odôvodnení. Odvolací súd potom zdôraznil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Nebolo správne tvrdenie žalobcov, že súd prvej inštancie sa Zmluvou č. 1605/1996 nezaoberal aj s poukazom na vyššie citovaný zákon. K tvrdeniam žalobcov, o nepreukázaní zaplatenia odstúpného v sume 10.000.000,00 Sk, žalovaný v 1. rade prisvedčil odvolaciemu súdu, že ak prevodca tvrdil, že uhradil a príjemca, že prijal úhradu, neexistoval spor o tom, že došlo k úhrade. Ďalej žalovaný v 1. rade poukázal na to, že odvolací súd v bode 28. odôvodnenia rozhodnutia nijakým osobitným spôsobom neodôvodnil platnosť Dodatku č. 2. Odvolací súd reagujúc na námietky žalobcov doplnil a vysvetlil právny názor vo vzťahu k zápisu oprávnených osôb FNM SR v obchodnom registri. V neposlednom rade ani platnosť, či neplatnosť uvedeného dodatku nemala vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcov v spore. Aj posúdenie Zmluvy č. 1605/1996 odvolacím súdom ako zmluvy v prospech tretej osoby nebolo novým právnym posúdením, nakoľko sa odvolací súd musel vysporiadať s argumentáciou žalobcov. Vzhľadom k uvedenému mal žalovaný v 1. rade za to, že ak žalobcovia tvrdili, že odvolací súd dospel k nesprávnym právnym záverom, mali v rámci dovolania postupom podľa § 432 ods. 2 C. s. p., uplatniť niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 C. s. p., čo však neurobili. Odvolací súd sa tiež musel vysporiadať s tvrdeniami žalobcov v odvolaní k uzneseniu o vylúčení verejnosti na pojednávaní, ktoré nebolo vyhotovené v písomnej forme, preto nešlo o nové právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie sa uvedeným vo svojom rozsudku nezaoberal, nakoľko uvedené vyriešil priamo na

pojednávani. Skutočnosť, že sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcov, nezakladala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. Vo vzťahu k tvrdeniam dovolateľov o novom právom posúdení rozvázovacej podmienky odvolacieho súdu žalovaný v 1. rade uviedol, že uvedené nemalo žiadny dopad na aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov, ktorú v spore nepreukázali. Žalobcovia tak nepreukázali dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., a nimi namietané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom nebolo dovolacím dôvodom podľa uvedeného ustanovenia. Záverom žalovaný v 1. rade navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

27. Dňa 14. júla 2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené doplnenie vyjadrenia žalovaného v 1. rade k dovolaniu, v ktorom v úvode zhrnul spor vo veci samej, pričom spornými považoval otázky, či na základe Zmluvy č. 1605/1996 vznikli práva bývalým zamestnancom SCP na vydanie akcií, či uvedenú zmluvu bolo možné interpretovať ako zmluvu v prospech tretej osoby, či žalobca v 2. rade bol vlastníkom žalovaných nárokov z titulu ich postúpenia, či bolo možné prihladať na námietku premĺčania žalovaných. Uvedené právne otázky však žalobcovia nevymedzili s poukazom na § 421 a nasl. C. s. p. Žalobca v 1. rade taktiež nevymedzil dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p., keď nebolo možné vyvodit', či sa domnieval, že rozhodol vylúčený sudca alebo senát, prípadne či mal byť vylúčený sudca, ktorý vo veci rozhodoval. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., žalovaný v 1. rade poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/182/2017 a na potrebu konkrétneho označenia právnej otázky, ktorú však dovolateľ neoznačil, čím nebol naplnený uvedený dovolací dôvod. Žalobca v 1. rade vytýkal odvolaciemu súdu, že nepostupoval v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p., keď uviedol nové právne posúdenie vo vzťahu k posúdeniu Zmluvy č. 1605/1996 v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. Uvedené tvrdenie považoval žalovaný v 1. rade za neopodstatnené, nakoľko uvedené konštatovanie nemalo význam pre rozhodnutie o aktívnej legitimácii žalobcov. V uvedenej otázke sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zamestnancom SCP nevznikli zo Zmluvy č. 1605/1996 žiadne práva na vydanie zamestnaneckých akcií, preto nešlo o nové právne posúdenie. Dovolatelia nesúhlasili s názorom súdov nižšej inštancie, pričom nesprávne právne posúdenie nezakladalo prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. Ak dovolatelia chceli tvrdiť nesprávne právne posúdenie aktívnej legitimácie žalobcov, mali odôvodniť dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 C. s. p. V danom prípade odvolací súd len doplnil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý bol vecne správny. Žalovaný v 1. rade ďalej poukázal, že rozhodnutie o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcov sa opieralo o všeobecné zásady výkladu právnych úkonov a nie o ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb. Žalobca v 1. rade klamlivo tvrdil, že sa nemohol vyjadriť k aplikácii zákona č. 92/1991 Zb., pretože naň poukázal už vo svojich vyjadreniach a prednesoch. Aj vo vzťahu k premĺčaniu nároku žalobcov žalovaný v 1. rade poukázal na to, že dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu, avšak s poukazom na § 421 v spojení s § 432 C. s. p. dovolanie neodôvodnili náležitým spôsobom. Navyše podľa žalovaného v 1. rade otázka premĺčania nárokov nebola pre rozhodnutie vo veci významná, nakoľko bývalým zamestnancom SCP nevznikli nároky na vydanie akcií a z tohto dôvodu ani nároky na vydanie dividendy. Aj za predpokladu, ak by uvedené nároky na vydanie akcií vznikli, boli by premĺčané bez ohľadu na to, či by sa posudzovali podľa Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, pretože premĺčacia lehota začala plynúť 1.1.1999 a teda najneskôr by uplynula 1.1.2009. Žalovaný v 1. rade tiež uviedol, že ani otázka platnosti Dodatku č. 2 k Zmluve č. 1605/1996 nebola pre rozhodnutie vo veci významná, nakoľko dodatok nemal dopad na hmotnoprávne postavenie bývalých zamestnancov SCP. Zároveň dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie, čo však nezakladalo prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. K tvrdeniam dovolateľov o nedoplnení dokazovania odvolacím súdom vo vzťahu k zisteniam o uhradení odstupného v sume 10.000.000,00 Sk, žalovaný v 1. rade uviedol, že túto skutočnosť žalovaný v 3. rade nerozporoval a súčasne z C. s. p., nevyplýva povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Zároveň ani posúdenie platnosti čl. VII ods. 1 Zmluvy č. 1605/1996 nebolo pre rozhodnutie vo veci podstatné, preto odvolací súd neporušil žiadne procesné práva žalobcov. Doplnil, že aj keby bol uvedený článok určitý, žalovaný nárok nebolo možné žalobcom priznať, pretože plnenie povinnosti presadiť vydanie akcií bolo nemožným plnením a súhlas tretích osôb, teda bývalých zamestnancov SCP, bol daný až po tom, ako bol záväzok presadiť vydanie akcií zrušený zaplatením odstupného. Aj námietku nevyhotovenia uznesenia o vylúčení verejnosti na pojednávaní v písomnej podobe považoval žalovaný v 1. rade za

neopodstatnenú, pretože nemala vplyv na rozhodnutie vo veci. K posúdeniu čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996 žalovaný v 1. rade uviedol, že nešlo o nové právne posúdenie odvolacím súdom a súčasne uvedené nebolo podstatné pre rozhodnutie vo veci. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu v 2. rade z veľkej časti kopírovalo dovolanie žalobcu v 1. rade, žalovaný v 1. rade sa vyjadril len k otázke oprávnenia konať za žalobcu v 2. rade. Právnu otázku nastolenú dovolateľmi, t. j. posúdenie účinkov zápisu do evidencie občianskych združení, nepovažoval žalovaný v 1. rade za významnú, nakoľko súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcov, preto aj bez ohľadu na vyriešenie uvedenej právnej otázky by bol výsledok sporu rovnaký. Rozhodnutia súdov nižších inštancií nezáviseli od vyriešenia uvedenej právnej otázky. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) C. s. p., žalovaný v 1. rade poukázal na ustanovenie § 53 ods. 3 C. s. p., v zmysle ktorého procesný postup súdu ani jeho rozhodovacia činnosť nezakladajú dôvody zaujatosti súdu. Záverom navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, prípadne zamietol a súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Súčasťou podania žalovaného v 1. rade bol aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 373/2018, s ktorým sa dovolací súd oboznámil.

28. Dňa 7. augusta 2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené vyjadrenie žalovaného v 3. rade, ktorým poukázal na závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 373/2018. Žalovaný v 3. rade plne zotrval na svojej argumentácii prezentovanej vo svojom podaní zo dňa 12. apríla 2019. V súvislosti s dovolacími námietkami žalobcov, ktorými napádali výlučne právne závery inštančne podriadených súdov a ktoré sa účelovo snažili subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., žalovaný v 3. rade poukázal na bod 136. odôvodnenia uvedeného nálezu, z ktorého vyplývalo, že ústavný súd nepovažoval závery súdov o nedostatku aktívnej legitímácie, o posúdení Zmluvy č. 1605/1996 ako nie zmluvy v prospech tretej osoby a o premlčaní nárokov žalobcov, za ústavne neudržateľné. K uzneseniu o vylúčení verejnosti, ktoré súd prvej inštancie nevyhotovil v písomnej forme a ktorá skutočnosť bola namietaná v dovolacom konaní, žalovaný v 3. rade poukázal na odôvodnenie nálezu, v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania je uznesenie, ktoré súd nevyhotovuje písomne a nedoručuje.“ Súčasne žalovaný v 3. rade pripojil k vyjadreniu aj fotokópiu vyššie uvedeného nálezu.

29. Dňa 30. októbra 2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu v 1. rade k vyjadreniam žalovaných, pričom poukázal na ustanovenie § 436 ods. 3 C. s. p., s poukazom na ktoré by dovolací súd nemal prihliadať na vyjadrenie žalovaného v 3. rade zo dňa 6. februára 2020 a na doplnenie vyjadrenia žalovaného v 1. rade zo dňa 13. júla 2020. S ohľadom na uplynutie dovolacej lehoty mal dovolateľ v 1. rade vedomosť o nemožnosti doplniť dovolanie o nové dovolacie dôvody, avšak poukázal na aplikáciu J.. X. s označením „W.“ a na zasahovanie do nezávislosti súdnictva. Vo svojom vyjadrení poukázal na prezývky, pod ktorými boli označení v uvedenej aplikácii sudcovia, ako aj na ich prepojenie s osobou J. X.. Mal za to, že vzhľadom na obsah komunikácie bolo zrejmé, že v konaní pred súdom prvej inštancie ako i odvolacím súdom rozhodovali vylúčení sudcovia, čím bol daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p. Žalobca v 1. rade zotrval na dôvodoch dovolania majúť za to, že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu nešlo o doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie ale o nové právne posúdenie. Tiež uviedol, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v 1. rade označil nesprávne právne názory odvolacieho súdu a uviedol správne právne posúdenie a uviedol relevantnú judikatúru. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalovaného v 1. rade o nedostatkoch dovolania. K nálezu ústavného súdu žalobca v 1. rade uviedol, že neobsahuje žiadne právne posúdenie k nárokom dovolateľov. Na doplnenie uviedol, že ústavný súd nevykonal dokazovanie aplikáciou „“, ani nenariadil pojednávanie. Súčasne dovolateľ predložil kópie článkov k uvedenej komunikácii, z ktorých malo vyplývať zasahovanie do nezávislosti súdnictva. Záverom navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

30. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/36/2019 zo dňa 10. mája 2021 predseda dovolacieho súdu rozhodol, že JUDr. Lenka Praženková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 4Obdo/36/2019.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ustanovenia § 35 C. s. p. (ďalej aj

„najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 C. s. p. a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie žalobcu v 2. rade je procesne prípustné.

32. Prípustnosť dovolania predpokladá splnenie subjektívnej a objektívnej podmienky jeho prípustnosti. Subjektívna podmienka prípustnosti dovolania zohľadňuje osobný aspekt tohto opravného prostriedku, t. j. to, či dovolanie podala na to oprávnená osoba. Objektívna podmienka prípustnosti dovolania zohľadňuje vecný aspekt tohto opravného prostriedku, t. j. to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Vymedzená je ustanoveniami § 419 C. s. p., až § 421 C. s. p.

33. Záver o tom, že dovolanie je procesne prípustné vyžaduje súčasné splnenie oboch podmienok, t. j. podmienky subjektívnej a podmienky objektívnej.

34. Vo všeobecnosti platí, že posúdenie subjektívnej podmienky prípustnosti dovolania predchádza posúdeniu objektívnej podmienky jeho prípustnosti. Pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ z určitého dôvodu nie je subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 419 a nasl. C. s. p., t. j. či spĺňa objektívnu podmienku prípustnosti dovolania.

35. Podľa ustanovenia § 424 C. s. p., dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

36. Podľa ustanovenia § 447 písm. b) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

37. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplývalo, že za žalobcu v 2. rade bol oprávnený konať H. J. G., pričom súdy nižších inštancií vychádzali z výpisu evidencie občianskych združení vedeného Ministerstvom vnútra SR. Vzhľadom na ustanovenie § 442 C. s. p., bol dovolací súd uvedeným skutkovým zistením viazaný. Z obsahu plnej moci na zastupovanie v dovolacom konaní zo dňa 5. marca 2019 č. l. 1241 súdneho spisu) žalobcom v 2. rade právnomu zástupcovi vyplýva, že za žalobcu v 2. rade bola podpísaná D. Z. Š. E. O., ktorý však nebol oprávnený konať za žalobcu v 2. rade, nakoľko toto oprávnenie prislúchalo H. J. G..

38. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade je dovolanie za žalobcu v 2. rade podané niekým, kto na jeho podanie nebol oprávnený (ustanovenie § 424 C. s. p.). Z uvedeného dôvodu preto dovolací súd dovolanie žalobcu v 2. rade odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. b) C. s. p. Vzhľadom na uvedené dovolací súd už nebol oprávnený posudzovať prípustnosť dovolania žalobcu v 2. rade z hľadiska predmetu dovolania s poukazom na žalobcom v 2. rade uplatnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keďže nespĺnenie podmienky spočívajúcej v subjekte oprávnenom na podanie dovolania bráni jeho vecnému prejednávaniu. Dovolací súd sa preto nezaoberal posudzovaním objektívnej podmienky prípustnosti dovolania žalobcu v 2. rade v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) a f) C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

39. Následne dovolací súd zistil, že dovolanie žalobcu v 1. rade bolo podané včas, stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpenej v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., pričom bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalobcu v 1. rade (§ 443 C. s. p.).

40. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

41. Dovolateľ v 1. rade prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e) a f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

42. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p., je prípustná.

43. Podľa § 420 písm. e) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený senát.

44. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

45. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

46. V posudzovanom prípade dovolateľ v 1. rade vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e) C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Túto vadu videl v tom, že odvolací súd nesprávne konštatoval, že procesné pochybenia súdu prvej inštancie v súvislosti s nedoručením vyjadrení žalovaných boli tak zásadné, že bolo možné mať pochybnosť o nezáujatosti sudcu súdu prvej inštancie.

47. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 49 ods. 1 až 3 C. s. p., v zmysle ktorých je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti. Vylúčený je aj sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

48. Z obsahu dovolateľom v 1. rade prednesenej argumentácie k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) C. s. p., vyplýva jeho nespokojnosť s postupom zákonného sudcu v spore, resp. ním tvrdené procesné pochybenia súdu prvej inštancie v súvislosti s nedoručením vyjadrení žalovaných žalobcom. Z uvedeného je tak zrejmé, že dovolateľ v 1. rade vo vzťahu k námietke zaujatosti zákonného sudcu namieta nie jeho pomer k sporu, stranám, k zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, ale namieta procesný postup, ktorý však nie je v zmysle zákona dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu. Dovolací súd si dovoľuje odcitovať časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR z 19. júla 2010, sp. zn. 1 Nc 20/2010, v ktorom tento súd uviedol, že „meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezáujatosti sudcu.“

49. Naviac z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že žalobcovia aj z uvedeného dôvodu podali námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podaním zo dňa 21. decembra 2017, o ktorej však odvolací súd nerozhodol a to s poukazom na § 53 ods. 3 C. s. p., keďže išlo o námietku spočívajúcu v procesnom postupe sudcu, na ktorú súd prvej inštancie nemal prihliadať.

50. K tvrdeniam o prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) C. s. p., uvedených dovolateľom v 1. rade v podaní zo dňa 29. októbra 2020 dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 430 C. s. p., v zmysle

ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolanie. Vzhľadom na uvedené, keďže argumentácia dovolateľa v 1. rade o zasahovaní do nezávislosti súdnictva vo vzťahu ku komunikácii „W.“ bola predložená žalobcom v 1. rade až po uplynutí lehoty na podanie dovolania, dovolací súd na ňu neprihliadol.

51. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) C. s. p.

52. Dovolateľ v 1. rade ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Túto vadu videl v tom, že odvolací súd posudzoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov s poukazom na ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., hoci súd prvej inštancie sa uvedeným zákonom nezaoberal, čím z pohľadu dovolateľa v 1. rade nešlo zo strany odvolacieho súdu o doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale o nové právne posúdenie. Podľa dovolateľa v 1. rade bolo správnym právnym posúdením otázky aktívnej legitímácie žalobcov, že bývalým zamestnancom SCP vznikli nároky na nadobudnutie zamestnaneckých akcií, a to jednak zo Zmluvy č. 1605/1996, ktorá sa spravuje ustanoveniami zákona č. 92/1991 Zb., ako aj na základe rozhodnutia FNM SR. Ďalej dovolateľ v 1. rade poukázal na nesprávne právne posúdenie plynutia premĺčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka odvolacím súdom. Dovolateľ v 1. rade mal za to, že správnym právnym posúdením bolo, že Zmluva č. 1605/1996 bola uzatvorená na základe Obchodného zákonníka, čo zakladalo obchodnoprávnu povahu záväzku, preto sa aj premĺčanie malo riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uvedený dovolací dôvod videl dovolateľ v 1. rade i v tom, že odvolací súd nesprávne právne posúdil platnosť Dodatku č. 2 k Zmluve č. 1605/1996, obsahom ktorého bolo právo spoločnosti ECO - INVEST, a.s., zrušiť záväzok vyplývajúci zo Zmluvy vydať zamestnanecké akcie zaplatením odstupného v sume 10.000.000,- Sk. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené odstupné bolo zaplatené, pričom dovolateľ v 1. rade mal za to, že išlo o nesprávne skutkové zistenia odvolacieho súdu v rozpore so zisteniami súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu bol uvedený dodatok platný, pretože bol podpísaný dvomi členmi výkonného výboru FNM SR, ako vyplývalo zo Štatútu FNM SR so zdôraznením princípu materiálnej pravdy podľa Obchodného zákonníka. Podľa dovolateľa v 1. rade išlo o nesprávne právne posúdenie, nakoľko odvolací súd nezohľadnil osobitosť FNM SR ako právnickej osoby sui generis zriadenej zákonom, ktorý nebol obchodnou spoločnosťou, čím zo strany odvolacieho súdu išlo o nové právne posúdenie, čo bol nesprávny procesný postup. Novým právnym posúdením odvolacieho súdu bolo i tvrdenie o absolútnej neplatnosti čl. VII ods. 1 písm. b) Zmluvy č. 1605/1996, keď podľa dovolateľa v 1. rade odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce zmluvu v prospech tretej osoby, čím došlo k nesprávnemu procesnému postupu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Podľa dovolateľa v 1. rade bola aplikácia uvedených ustanovení odôvodnená, pričom určenie tretích osôb bolo dostatočne zrozumiteľné a určiteľné priamo zo Zmluvy č. 1605/1996, keďže špecifikácia zamestnancov bola predmetom privatizácie a súčasťou privatizačného projektu. Dovolateľ v 1. rade zároveň videl uvedený dovolací dôvod aj v porušení procesných ustanovení súdu, keď uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania nebolo súdom prvej inštancie vyhotovené v písomnej forme, pričom novým právnym posúdením odvolacieho súdu bolo, že súd prvej inštancie nebol povinný vyhotovovať uvedené uznesenie v písomnej podobe. Nové právne posúdenie podľa dovolateľa v 1. rade uviedol odvolací súd aj v súvislosti s právnym výkladom čl. VIII ods. 6 Zmluvy č. 1605/1996, keď ho považoval za automatické odstúpenie. Podľa dovolateľa v 1. rade bolo uvedené ustanovenie rozvázovacou podmienkou zakladajúcou zánik zmluvy jej zrušením v prípade opakovaného porušenia povinností z nej vyplývajúcich. Keďže spoločnosť ECO - INVEST, a.s., opakovane porušila povinnosti, došlo k naplneniu rozvázovacej podmienky a zrušeniu zmluvy. Taktiež nevydaním zamestnaneckých akcií došlo k porušeniu zmluvy. Vzhľadom na uvedené považoval dovolateľ v 1. rade postup odvolacieho súdu, keď uvádzal nové právne posúdenie, za nesprávny procesný postup naplňujúcim dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p.

53. Pojem „právo na spravodlivý proces“ podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., sú a)

zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

54. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

55. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., a judikatúry ÚS SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

56. Argumentácia dovolateľa v 1. rade vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., smerovala najmä k tomu, že hoci odvolací súd vo veci rozhodol s poukazom na ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., uviedol nové právne posúdenie s ohľadom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, čím malo dôjsť k nesprávnomu procesnému postupu odvolacieho súdu. Súčasne dovolateľ v 1. rade uviedol správne právne posúdenie. S ohľadom na uvedené tvrdenia dovolateľa v 1. rade odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej sa pod procesným postupom rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. S ohľadom na obsah dovolania žalobcu v 1. rade a odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu odvolací súd konštatuje, že dovolateľ v 1. rade neuviedol, akým konkrétnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv. Z obsahu dovolania bolo zrejmé, že dovolatelia spochybňujú správnosť záverov odvolacieho súdu, čím v skutočnosti namietajú nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nesprávnosť ktorá však nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.

57. Podľa názoru odvolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku a umožňoval dovolateľom zúčastniť sa na úkonoch prvoinštančného a odvolacieho súdu. Skutočnosť, že sa dovolateľ v 1. rade nestotožnil s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu nebolo žalobcom znemožnené, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b)

O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Jedná sa o výnimočné prípady, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcov. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1.07.2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska. Podľa názoru dovolacieho súdu, postupom odvolacieho súdu nedošlo k dovolateľom v 1. rade tvrdenej vade zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., vada ktorá by zakladala porušenie práva žalobcov na spravodlivý súdny proces (a tým aj prípustnosť dovolania) tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p.

58. K tvrdeniam dovolateľa v 1. rade o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom dovolací súd poukazuje i na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, avšak samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., nezakladá. Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej právnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku) dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (R 54/2012 a R 24/2017), pričom ani po 1. júli 2016 neexistuje žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. K uvedenému dovolací súd dopĺňa, že z obsahu dovolania vyplývalo, že odvolací súd mal podľa dovolateľa v 1. rade porušiť ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., keď na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, pričom podľa dovolateľa v 1. rade malo ísť o nové právne posúdenie. Dovolací súd z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie zistil, že žalobcovia v spore odvodzovali svoju aktívnu legitímáciu aj zo zákona č. 92/1991 Zb., pričom v odôvodnení rozhodnutia poukázal súd na ustanovenia uvedeného zákona, v dôsledku ktorej skutočnosti nemohlo ísť zo strany odvolacieho súdu o nové právne posúdenie. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje i to, že odvolací súd dospel k záveru o správnosti nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v spore, pričom vo svojom odôvodnení len doplnil ďalšie dôvody na podporu uvedenej argumentácie, a nie nové, či iné právne posúdenie odlišné od súdu prvej inštancie. Ďalej dovolací súd uvádza, že otázka aktívnej vecnej legitímácie bola zásadnou otázkou v spore, s ktorou sa súdy nižšej inštancie náležite vysporiadali, pričom tvrdenia o premlčaní nároku či platnosti čl. VII ods. 1 písm. b) a čl. VIII Zmluvy č. 1605/1996 neboli pre rozhodnutie veci významné. Aj napriek tomu sa uvedenými námietkami odvolací súd náležite vysporiadal.

59. Dovolací súd k dovolacej námietke o neúplnosti niektorých skutkových zistení súdov oboch inštancií (keď mal odvolací súd dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam o zaplatení odstúpného, keď nevykonal odvolací súd dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu v 2. rade H. J. G.) uvádza, že neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu bola považovaná za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných

oprávnení strany. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (§ 442 C. s. p.). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolacia námietka žalobcu v 1. rade o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci teda nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.

60. Dovolací súd k námietke dovolateľa v 1. rade o porušení procesných ustanovení súdu nevyhotovením uznesenia o vylúčení verejnosti na pojednávaní v písomnej podobe dopĺňa, že podľa § 176 ods. 2 C. s. p., vylúčenie verejnosti súd vhodným spôsobom oznámi. O vylúčení verejnosti súd rozhoduje uznesením, ktoré treba považovať za uznesenie o úprave vedenia konania podľa § 237 ods. 2 C. s. p. Uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a nemôžu prívodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov. Týkajú sa spravidla takých otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchle riešenie bez toho, že by odopretie možnosti opravného prostriedku mohlo byť na ujmu práv účastníkov konania (k tomu por. uznesenie Najvyššieho súdu SR, z 15. júla 2010, sp. zn. 5 Cdo 101/2010). S poukazom na § 235 ods. 2, § 355 ods. 2 a § 357 C. s. p., proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania odvolanie nie je prípustné, z tohto dôvodu nebol dôvod na jeho písomné vyhotovenie. Súčasne z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplývalo, že uvedené uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní konanom dňa 14. decembra 2017, na ktorom bol prítomný žalobca v 1. rade a jeho právny zástupca. K tvrdeniam o nedoručení vyjadrení žalovaných žalobcom dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobca v 1. a 2. rade mali totožného právneho zástupcu, advokátsky koncipient právneho zástupcu žalobcov dňa 29. novembra 2017 nahliadol do súdneho spisu a s obsahom podaní mal možnosť sa oboznámiť.

61. Žalobca v 1. rade prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., majúc za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa dovolateľa v 1. rade išlo o právnu otázku posúdenia účinkov zápisu do evidencie občianskych združení. Podľa dovolateľa v 1. rade bol správny právny názor, že v zmysle ustanovení zákona č. 83/1990 Zb., Ministerstvo vnútra SR nevedie žiaden register občianskych združení, nevydáva žiadne rozhodnutia v správnom konaní o zmenách údajov, žiaden zápis zmeny údajov občianskych združení v evidencii občianskych združení nezakladá konštitutívny právny účinok. Zmeny osôb oprávnených konať v mene žalobcu v 2. rade nenastali. Odvolací súd k účinkom zápisu do evidencie občianskych združení, resp. k spornej otázke, kto bol oprávnený konať a vystupovať v mene žalobcu v 2. rade, keď D.. Z.. E., O.. podpisoval dotknuté úkony žalobcu v 2. rade, hoci funkcia predsedu žalobcu v 2. rade svedčala H. J. G., ktorý predložil výpis z registra, ktorý vedie Ministerstvo vnútra SR, ustálil, že zápis z registra združení mal ako listinný dôkaz väčšiu mieru dôveryhodnosti v správnosť zápisu. Odvolací súd považoval evidenciu, ktorú viedlo Ministerstvo vnútra SR za prameň informácií o existujúcich občianskych združeniach, ktorých údaje boli natoľko aktuálne, nakoľko si občianske združenie splnilo povinnosť oznámiť zmenu stanov registrujúcemu orgánu. Odvolací súd nepovažoval za správny názor žalobcov, že zápis nemal žiadne účinky. Tvrdil, že platnosť zmeny stanov, vrátane zmeny predsedu malo konštitutívny účinok od povolenia.

62. V zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

63. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť

dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné atribúty.

64. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

65. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). C. s. p., v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

66. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

67. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľom v 1. rade vymedzená otázka sa týkala účinkov zápisu do evidencie občianskych združení. Na rozdiel od odvolacieho súdu považoval dovolateľ v 1. rade za správne právne posúdenie to, že žiaden zápis zmeny údajov občianskych združení v evidencii občianskych združení nemal konštitutívny účinok. Dovolací súd však s ohľadom na vyššie uvedené tvrdenia dovolateľa v 1. rade a dovolateľom v 1. rade napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu uvádza, že z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., vyplýva, že prípustná právna otázka v dovolacom konaní je taká, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľom v 1. rade vymedzená otázka však nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčová, t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia skutočností, aké účinky mal zápis občianskeho zdrużenia do evidencie občianskych združení vedenej Ministerstvom vnútra SR. Podstatnou skutočnosťou, pre ktorú žalobe žalobcov nebolo vyhovené, bol práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov na uplatnenie žalovaného nároku. Z tohto dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade dovolateľom v 1. rade nastolená právna otázka nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

68. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu v 1. rade nie je daná podľa ustanovenia § 421

ods. 1 písm. b) C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. e) a f) C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu v 1. rade odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

69. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

70. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.